

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ - ΤΟ ΑΙΜΑΤΗΡΟ ΘΕΟΣ ΤΟΥ 1887 - Η ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΥ

Β'. ΡΟΧΗ πέφτανε ή πέφτες... Ηυροβόλοιμοι αντίχουσαν... Ολόκληρη ή συνοικία του Θησειου ήχε άναστατωθεί.

Κατατραυματισμένοι κ' αμόφρητοι οι δήμοι, καταφύσαν να φτάσουν τέλος στον Μεντρέα και να τριπύσουν μέσα. Έτσι έσώθησαν.

Αίνα χρόνια προηγουμένως ήχε άποφασιστεί πάλιν να κοπούν στο Θησειο μερικοί θανατοποιόντες ποδ έφρατοίντο στο Μεντρέα, τον 11, Στρατάνα διηλάδη.

Οι μελλοθάνατοι κατάδικοι έβιασαν τί τους έπεριμενε και τό πρωί της ήμέρας της εκτέλεσεως, όταν πήγαν οι δεσμοφύλακες να τους πάρουν απ' τό κελλί τους και να τους παραδώσουν στο στρατ. άπόστασια, έβριχαν την πόρτα κλειστή.

Οι μελλοθάνατοι την ήχαν παρφάσει από μέσα, ήχαν φράξει μ' ό,τι έβριχαν ποδύγειο και τό παραθύρο του κελλιού τους και δεν έννοούσαν ν' άνοιξουν σε κανένα.

— Όποιος πάσει την πόρτα και μετεί δω μέσα, έδήλωσαν, θα τον σκοτώσουμε λ... .

Οι θανατοποιόντες κακούργοι ήσαν πραγματικώς ώπλισμένοι με μεγάλα πλατιά σίδερα, τά οποία ήσαν άκονισία και μεταβάλλει σε μαχαιρία.

Πρό του άποφύτου αυτού οι δεσμοφύλακες τά χάσανε. Οι αξιωματικοί κ' οι στρατιωτές έπίσης.

Ποιός τολμούσε να τά βάλη μ' άνθρώπους άποφασισμένους ποδ έτσι ή άλλως ήξεραν πως θα πέθαναν; Μολαταύτα οι στρατιωτές προσπάθισαν να μπουν στο κελλί των μελλοθάνατων απ' τό παράθυρο. Οι κακούργοι όμως άρχισαν να τους λιθοβολούν κ' έτραυματίσαν άρκετούς από αυτούς.

Η φρονιά των φυλακών άναγκάστηκε τότε να υποβολήση έναντίον τους. Μά οι κακούργοι ήσαν κρημμένοι πίσω απ' τά ντουβάρια κ' ή σφαίρες πήγανω χαμένες.

Έγινε τότε νέα προσπάθεια να σπάσουν την πόρτα του κελλιού. Ρίχτηκαν με τσεκούρια και λαστιούς και άρχισαν να την κομματιάζουν. Μά οι κακούργοι παραμύνησαν από μέσα και μόλις έγινε τό πρώτο άνοιγμα στην πόρτα, χτύπησαν με τά σουβλερά τους σιδερένια τους δεσμοφύλακες και τους στρατιωτές και τους άνάγκασαν ν' άπομακρυνθώινε.

— Δεν θέλουμε να πεθάνουμε! φώναζαν. Θα πληρώσουμε άκριβιά τη ζωή μας λ... .

Έγινε τότε σύσκεψη στο γραφείο της φυλακής κ' άποφασίστηκε να φέρουν άναμμένο θειάφι μέσα στο κελλί των καταδικών. Έτσι οι μελλοθάνατοι κακούργοι ή θα πέθαναν από άσφύξια ή θ' άναγκαζόντουσαν να παραδοθούν.

Τό μέσον αυτό ετέθη άμέσως σε χρήση. Τοίμασαν τ' άναμμένο θειάφι και κατόπιν ρώτησαν τους κακούργους :

- Παραδινόσατε ή όχι ;
— Όχι! άπάντησαν αυτοί μ' ένα στόμα.
— Θα σάς φλωμώσουμε σάν τούς ποτικτούς.
— Νά κάμτε ό,τι σάς περνάει.

Άμέσως οι δεσμοφύλακες όρμησε το θειάφι από την τρύπα ποδύκανε άνοιξει στην πόρτα, μέσα στο κελλί και φράσανε την τρύπα. Τό παράθυρο τό ήχαν φράξει οι ίδιοι οι καταδικοί. Κι' έτσι δεν άργησε να φλωμώση τό κελλί απ' τούς καπνούς του θειαιφού.

Οι κακούργοι προσπάθισαν να σούσουν τό καιόμενο θειάφι, μά οι δεσμοφύλακες τους φίζανε διαρκώς και νέο κ' έτσι, μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα οι μελλοθάνατοι άρχισαν να φωνάζουν με πνιγμένη φωνή :

- Άνοιχτε! Άνοιχτε! Παραδινόμαστε...
— Ρίχτε έξω τά όπλα σας, τούς διάταξαν οι δεσμοφύλακες.
Οι κακούργοι υπάκουσαν.

Οι καπνός κ' ή πνιγριά μυρωδιά του θειαιφού τους πνίγανε. Μερικοί από αυτούς κινδύνουσαν στο πάτωμα κ' έσκουζαν και θρηνούσαν. Άμέσως οι δεσμοφύλακες σπάσανε την πόρτα, οι στρατιωτές μπήκανε στο κελλί με μαντήλια θεμένα στις μύτες τους και δέσανε τους μελλοθάνατους.

Σε μισή ώρα τους ώδήγησαν στον τόπο της εκτέλεσεως, τούς κάδεδουσαν στους δημίους κ' ή λαιμητόμος έκανε τό έργο της.

Ατά συνέβαιναν στην Άθήνα και σ' άλλες πόλεις, κατά τάς εκτελέσεις διαφόρων κακούργων και μάλιστα μερικών ελαοφιλών,

τους όποιους ό λαός έννοούσε να εκδικηθεί, σκοτώνοντας διά λιθοβολισμού τούς δημίους. Γι' αυτό τό λόγο, οι δήμοι πήγανω πολλές φορές στον τόπο της εκτέλεσεως λάνολοι. Δεν ήξεραν τί μορφή να συμβή κ' έννοούσαν ένα τρόπον τό αμία τους πίσω εν περιπτώσει λαϊκής έξεγέρσεως.

Έως τας άλλας επαρχίας της Έλλάδος δεν ήχε γίνει καμιά εκτέλεση πρό τετραετίας.

Η τελευταία εκτέλεση ήχαν γίνει στην Πάτρα, όπου εκάρητο ή διαβόητος κακούργος Πετιελάς, στις Καλάμας όπου εκαρητο ήθε ή Φτωχιάς, φωνές του ιατρού Παλαμάρα, και στην Μάνη, όπου εκαρητο ήσαν τρεις κακούργοι Λάκωνες.

Την εποχή αυτή δήμοι ήσαν ό Δημ. Μπαζαής ές Άργους και ό Άθ. Άλεβιζόπουλος εκ Μεσοβτίας.

Και ό μόν Μπαζαής όταν ήλθε ή θητεία του κ' έγκατέλειψε τό Μπουρτζι διέπραξε κάποιο φόνο και έφυλακίστηκε στην Κέφεντρα. Ό δέ Άλεβιζόπουλος πέθανε από Μπουρτζι, πριν λήξει ή θητεία του. Τούς δύο αυτούς δημίους τούς ήχαν διαδεχθεί ό Αμοιραδάκης κ' ό Τελώνης, οι εκτελείσται του νόμου κατά τας εκτελέσεις του 1887.

Και τώρα δες έθρομο στις εκτελέσεις αυτές. Όπως γράψαμε και στην αρχή του παρόντος, πρώτος-πρώτος θα εκαρητομειτο στην Άθήνα ό Μιχαήλ Άρτζής από τά Ζαγοροχώρια της Ήπειρου, κατηγορούμενος ότι μιά νύχτα του 1885 έδολοφόνησε τον άνηψό τον Νικ. Ζωνιό, απ' τό χωριό των Ζαγοριών της Ήπειρου Βείτοαν.

Ό κακούργος θεός κ' ό δύστηνος άνηψός του κατοικούσαν μαζί, σ' ένα σπίτι στη Νεάπολι, στο τέμα της όδου Ζωοδόχου Πηγής. Τά πήγανω καλά και ποτέ δεν τούς είδαν να φλωνεκόυν, όταν, μιά νύχτα ήταν Άβγυπτός—μερικοί φίλοι ποδ γλεντούσαν σ' ένα μπακάζιο, λίγο παραπάνω απ' τό σπίτι ποδύμεν ό Άρτζής κ' ό Ζωνιός, άκουσαν ξαφνικά δυνατές κραγιές τρώμου και άγονίας.

— Βοήθεια!... Βοήθεια!... Κλέφτες!... Δολοφόνοι!...

Οι διασεδασταί τρέξανε στο μέρος π' άκουγόntonταν ή κραγιές, στο σπίτι δηλαδή του Άρτζής, τον όποιο έβριχανε καταπορημαγμένο, με τά νυχτιά του, να σκούρη και να δέγνεται :

— Βοήθεια!... Κλέφτες!... Σκοτώσανε τον άνηψό μου!...

— Ποιός τόν σκότασε ; τον ρώτησαν.
— Κλέφτες... Λοποδίτες... Κακούργοι.

Οι γείτονες έπληξαν άμέσως μέσα στο σπίτι κ' εφόθησαν ποδ φρικαστικό θέαματός.

Ό άτυχός Ζωνιός θροσάταν ξεπλωμένο στη μέση του δωματίου, στο όποιο είδεμε με τό θειο του, μέσα σε μιά λιμένη αίματος! Τό πρόσωπό του ήταν παρημορφωμένο από τις μαχαιριές. Έφερε τριάντα εν δίφ τραύματα στο σωμα και στο κεφάλι λ... .

Στό μεταξύ αυτό ό Άρτζής ήχε πέσει, πάνω στο αμόφρητο σωμα του άνηψού του, τον φιλούσε κ' έκλαιγε άπαρηγόρητα.

Ποιός ήχε σκοτώσει όμως τό Νικόλαο Ζωνιό ;

Η άστυνομία ύποπτεύτηκε εύθής άμέσως τό θειο του θύματος, τον ίδιο τον Άρτζής, του όποίου τά ρούχα βρέθησαν καταματωμένα στο άποχωρητήριο του σπιτιού ποδύμεν τό έγκλημα.

Έτσι ό Άρτζής συνελήφθη και προφυλακίστηκε. Διεμαρτυρήθη για την εδίκη, έπλος την έλεγε, σπλήνη κ' μά ή άστυνομία κ' ό άνακριτής ήσαν δέδωαι για την ένοχη του.

Γιατί όμως δολοφόνησε τον άνηψό του ; Αυτό δεν μάροσε να τον έξακριβώσει ή άνακριτής. Κι' έτσι τά αίτια του έγκληματος έμειναν σιωπηνά.

Ό Άρτζής εργαζόταν στο Χρηματιστήριο, επί δεκατέντε χρόνια. Σ' όλο αυτό τό διάστημα κανένα δεν άδίκησε, κανενός δεν καπερχάσθη χρήματα.

Παρουσιάστηκαν μάλιστα στον άνακριτή πολλοί άξέπιοτοι πολίτες κ' έβεβαίωσαν πως ό Άρτζής ήταν ύπόδειγμα τιμίου και φιληκούχου ανθρώπου. Μά ό άνακριτής έπέμενε να τον θεωρή δράστη της δολοφονίας του Ζωνιού κ' έτσι σχηματίστηκε σιγά-σιγά στο κοινόν ή αντίληψη, ότι ό Άρτζής ήταν οικειοτό θυμά άστυνομικής και άνακριτικής πλάνης.

Ύατρησαν όμως και μερικοί ποδ συμφωνούσαν με τον άνακριτή. Αυτοί έξερνε τον Άρτζή παλιό πριν έρθει στην Άθήνα, όταν βρισκόταν ακόμα παξεδεικμένο στην Άνατολή, όπου —καθώς έβεβαίωσαν— ήχε δράσει μαζί με τούς Ζευκέτηδες, ως καλλιπράξ λ... .

Δεν άργησε τέλος να γίνει ή όπηση του δολοφόνου κ' ό Μιχ. Άρτζής κατεδικάσθη σε θάνατο!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Ό καρατομηθείς εν Άθήνας κακούργος Μιχ. Άρτζής.